

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 46/2026-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej Advokátska kancelária ŠČURY, s. r. o., Za kasárňou 1, Bratislava, proti rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 14Csp/3/2021-121 z 25. mája 2022 a Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 16CoCsp/31/2023-199 zo 14. marca 2024 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/79/2024 z 30. júna 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 19. januára 2026 domáha vyslovenia porušenia základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a rovnosť účastníkov podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (i) rozsudkom, ktorým okresný súd zamietol jej civilnú žalobu, (ii) rozsudkom, ktorým krajský súd na jej odvolanie rozsudok okresného súdu potvrdil a žalovanému proti nej priznal náhradu trov odvolacieho konania, a (iii) uznesením najvyššieho súdu, ktorý zamietol jej dovolanie v časti o zamietnutí jej žaloby a zrušil rozsudok krajského súdu v časti, v ktorej krajský súd žalovanému proti nej priznal náhradu trov odvolacieho konania. Podľa verejnej prístupného registra doložiek právoplatnosti tieto rozsudky okresného a krajského súdu nadobudli právoplatnosť 19. apríla 2024 a uznesenie najvyššieho súdu 22. augusta 2025.

2. Sťažovateľka včasnosť podania ústavnej sťažnosti odvodzuje od toho, že krajský súd po zrušení výroku o náhrade trov konania uznesením z 29. októbra 2025, ktoré nadobudlo právoplatnosť 18. novembra 2025, znova rozhodol o náhrade trov konania tak, že vo veci úspešnej žalovanej nepriznal proti sťažovateľke náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania. Táto konštrukcia sťažovateľky odvodená od ustanovení už od 15. novembra 2018 zrušeného zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení v neskorších predpisov (ďalej len „starý zákon o ústavnom súde“) nemá žiadny právny základ.

3. Dvojmesačná lehota na podanie ústavnej sťažnosti podľa § 124 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) proti namietaným rozhodnutiam podľa § 62 zákona o ústavnom súde použiteľného § 121 ods. 3 Civilného sporového poriadku začala plynúť dňom ich právoplatnosti 19. apríla 2024 a 22. augusta 2025 a podľa tohto ustanovenia v časti proti rozsudkom okresného a krajského súdu uplynula 19. júna 2024 a v časti proti uzneseniu najvyššieho súdu 22. októbra 2025. Nič na tom nemení, že krajský súd uznesením z 29. októbra 2025, ktoré nadobudlo právoplatnosť 18. novembra 2025, znovu rozhodol o ústavnej sťažnosťou nenamietanej otázke náhrady trov konania. I keby bol správny opak, lehota na podanie ústavnej sťažnosti by uplynula 18. januára 2026, teda deň pred podaním ústavnej sťažnosti (19. január 2026).

4. Preto bola ústavná sťažnosť ako oneskorene podaná podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde odmietnutá. Nemožno neuviesť, že argumentácia advokáta sťažovateľky, ktorá vychádza z odkazov na roky zrušený starý zákon o ústavnom súde a z ktorej je zrejmá nevedomosť počítania lehôt, i z pohľadu nezaujatého pozorovateľa znižuje dôstojnosť advokátskeho stavu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. januára 2026

Robert Šorl
predseda senátu